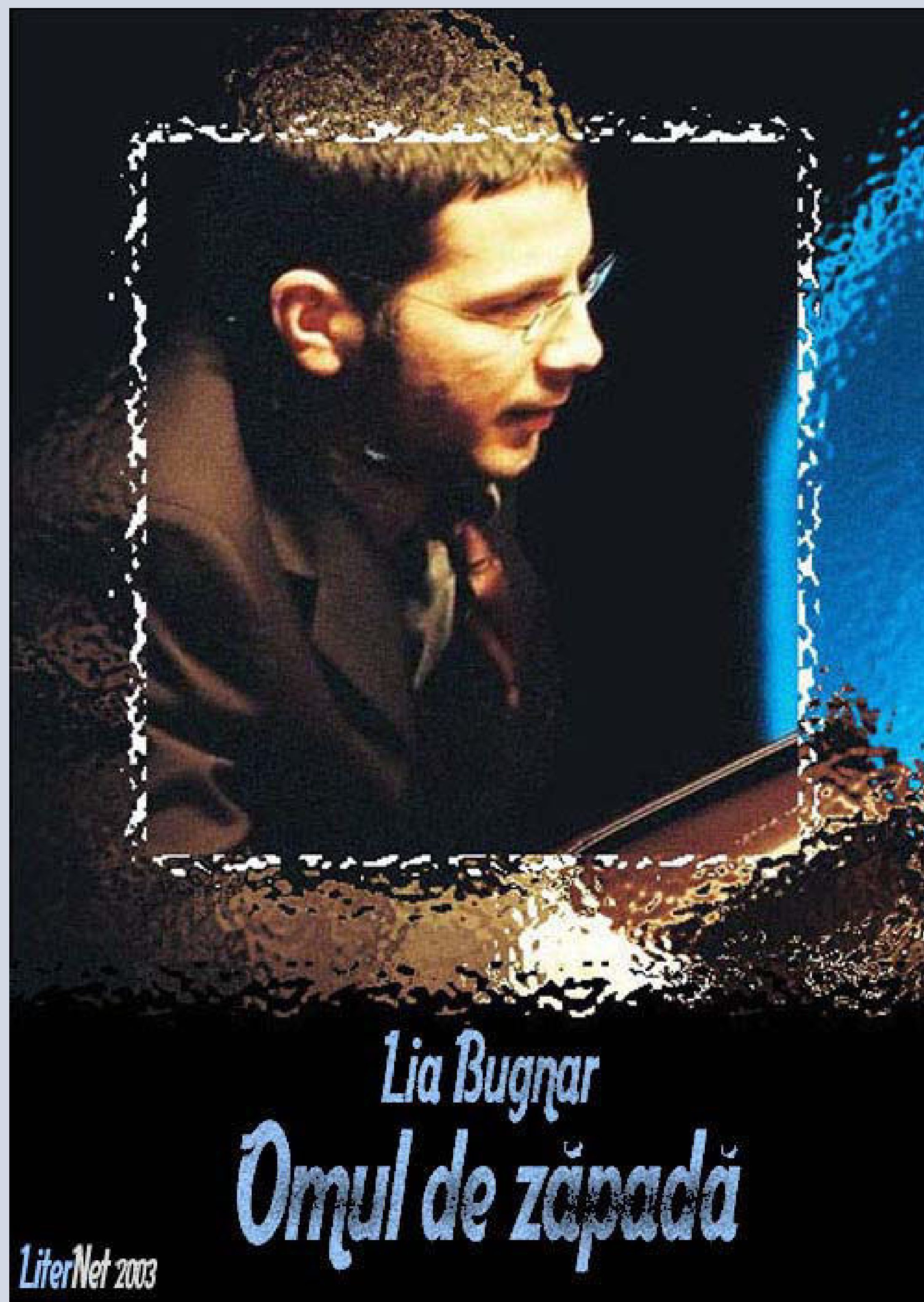

Lia Bugnar
Omul de zăpadă
LiterNet 2003

Redactor : Corina Ungureanu cungureanu@liternet.ro
Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro

Editor format.pdf Acrobat Reader & coperta : Anca Şerban aserban@liternet.ro
Ilustraţii : © 2003 Felicia Sanda Bugnar şi Green Hours

Text : © 2003 Felicia Sanda Bugnar
Toate drepturile rezervate autorului.

© 2003 Editura LiterNet pentru versiunea.pdf Acrobat Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărţi în acest format, în condiţiile în care nu i se aduce nici o modificare şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet.

ISBN : 973-8475-11-2

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

Omul de zăpadă de Felicia Sanda Bugnar

Premiera absolută la Teatrul Luni de la Green Hours, 2003

Regia : Alexandru Dabija

Scenografia şi costumele : Dragoş Buhagiar

Cu : Dorina Chiriac şi Daniel Popa

Motto: "*Când tot ce ai e un ciocan, totul în jur îţi pare cui.* "

Personaje: Bărbatul
Femeia

Editura LiterNet
2003

Poveste despre mine scrisă cu o cariocă verde pe o foaie ruptă dintr-o agendă veche

de Lia Bugnar

E mai greu să scrii despre tine însăţi decât să scrii o piesă de teatru sau un scenariu de film. Variantele de a o face sînt atât de variate că nu ştii pe care să o alegi. Să scriu chiar exact ce e în capul meu la 34 de ani, să scriu mai degrabă cum aş fi vrut să fiu la 34 de ani (în fond visele unui om sînt importante ... adică poţi să îţi faci o părere despre el ascultându-le ... cel puţin eu una aş putea) ? Sau să scriu o chestie care să nu spună mare lucru dar să fie plină de farmec şi haz ? E complicat, vă zic ...

Aş putea folosi fraze pe care le-am zis deja despre mine şi care sînt verificate cum s-ar zice. Exemplu: "Scriu prea bine ca să distribui o actriţă ca Lia Bugnar în piesele mele şi sînt o actriţă prea bună ca să joc în piese de Lia Bugnar". Acuma, punând-o pe hârtie nici nu mi se mai pare cine ştie ce frază (deşi - culmea! - e adevărată) ...

Hai să încerc altfel. Metodic şi cinstit. Ce sunt:

1) o fată din Bucureşti, blondă, cu picioare lungi (fals! Sunt o femeie de 34 de ani care se crede puştoaică);

2) o actriţă care joacă în teatre bucureştene (roluri de blondă cu picioare lungi, în care dicţia contează mai puţin decât mersul de pildă);

3) o persoană care scrie texte haioase de teatru şi film.

Astea au fost detaliile neimportante despre mine. Acum urmează cele importante:

- sunt cea mai fericită persoană pe care o cunosc
- am un bărbat superb (scenograf)
- am prieteni care îmi fac viaţa frumoasă

Editura LiterNet
2003

- râd zilnic
- fac sport (aproape) zilnic
- nu-mi place să trezesc oamenii cu telefonul
- am o grădină superbă şi vara fac plajă în ea
- am un căţel deştept şi semi-om
- am o mamă care râde
- scriu foarte uşor, e suficient să inventez prima propoziţie, restul vine singur
- îmi place să conduc maşina
- alimentul meu preferat e pâinea
- n-am televizor şi nici nu prea ies aşa că am aflat de război după ce s-a terminat
- nu-mi place să citesc teatru
- îmi place să citesc în schimb
- îi cred pe oameni
- n-am computer şi nici nu ştiu să folosesc aşa ceva
- soţul meu zice că o să ne luăm computer
- eu aş prefera întâi să-mi repare maşina (o broscuţă galbenă)
- scriu de mână
- dacă ne-am lua computer tot de mână aş scrie
- aş vrea să am un copil deşi cred că e groaznic să-l hrăneşti zilnic.

CONCLUZIE: Am un pic mai mult decât merit, dar mă rog la Dumnezeu să treacă cu vederea chestia asta.

*****

Un bărbat, îmbrăcat îngrijit dar relativ modest, merge pe stradă încercând să fie calm. Când inspiră face un zgomot puternic, e evident că miroase ceva ce îi dă o stare de panică. Se întoarce brusc când într-o parte când în alta încercând să vadă dacă e cumva urmărit. Până la urmă nu se mai poate stăpâni şi începe să fugă, căţărându-se pe o platformă aflată pe stradă (o construcţie neterminată, eventual). După mişcările penibile cu care duce la bun sfîrşit această operaţie ne dăm seama de două lucruri: în nici un caz nu e genul sportiv (1), e înnebunit de frică (2). Odată ajuns sus se uită cu atenţie în jur să vadă dacă platforma e cât de cât o alegere bună, după care mai miroase multidirecţional un timp. Se aşează în fund cu genunchii la gură.

FEMEIA : Şi dumneavoastră vă pute ?

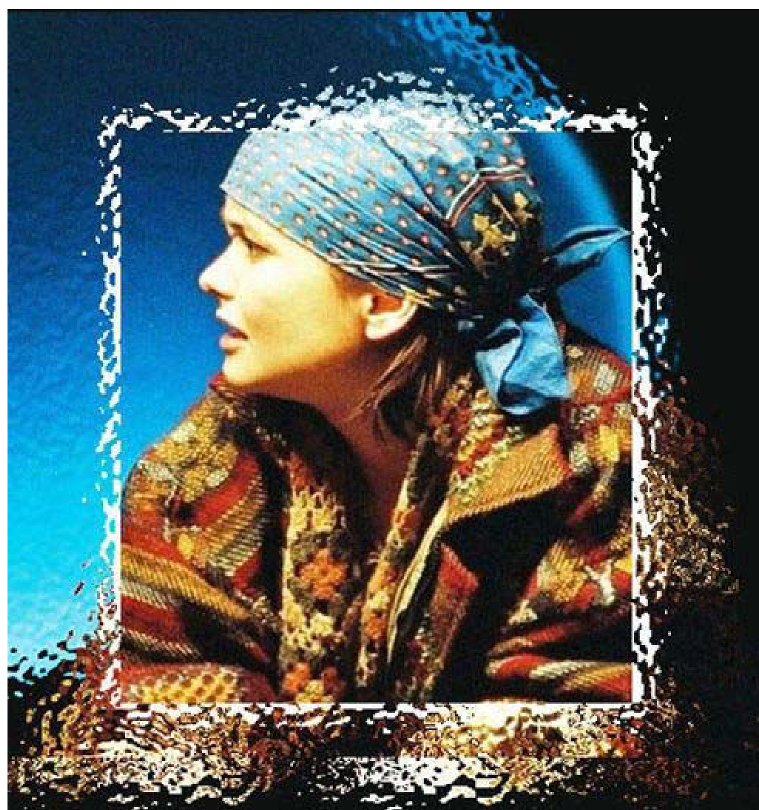
Bărbatul se sperie foarte tare, treaba lui cum face asta, şi odată cu el descoperim şi noi că pe platformă se află deja o femeie întinsă pe jos, cu o batistă la nas.

FEMEIA : Iertaţi-mă că v-am speriat, n-am vrut.

BĂRBATUL : Nu m-aţi speriat.

FEMEIA : Pute. Aşa-i că pute ?

BĂRBATUL : Îngrozitor. Nu înţeleg cum nu simte nimeni.

FEMEIA : Credeam că am înnebunit eu. Ceilalţi sunt atît de liniştiţi. E clar că lor nu le pute.

BĂRBATUL : Da! Da! Asta m-a înnebunit şi pe mine. (*adulmecă prin aer*) Ciudat că aici nu se simte. Putoarea aia ... Aici nu se simte ...

Femeia îşi ia cu precauţie batista de la nas, fremătând uşor din nări.

FEMEIA : Aşa e. Aici parcă nu pute ... Nu! Aici e bine! Doamne! Ce bine e aici!

BĂRBATUL : Da! E binişor. Stăm aici până trece.

FEMEIA : Stăm, stăm ... Trebuie să treacă până la urmă ... (*pauză*) N-are cum să nu treacă ... (*pauză*). Dumneavoastră a ce vă puţea ? Adică mă gândesc ... încerc să-mi dau seama ... ce fel de miros era ăla ?

BĂRBATUL : Nu era miros, era putoare.

FEMEIA : Aşa e. Ăla nu era miros.

BĂRBATUL : Era o putoare formată din mai multe mirosuri.

FEMEIA : Exact. Din mai multe mirosuri (*tac amândoi*). Mici.

BĂRBATUL : Puţea a mici ?

FEMEIA : Nu! Din mai multe mirosuri mici şi ... şi ...

AMÂNDOI: Şi un miros mare.

Tac.

BĂRBATUL : Ştiu că sună ... sună nu ştiu cum ... dar ... dar unde vă puţea mirosul mare ?

FEMEIA : Asta vroiam eu să vă întreb dar nu ştiam cum ...

BĂRBATUL : Aşa-i că ...

FEMEIA : Da. Aşa e. Îmi puţea în urechi. Mirosul cel mare, iar cele mici în genunchi şi în palme.

BĂRBATUL : Exact. (*pauză*) Nu suntem nebuni. Dacă păţeam asta singur era clar că sunt nebun, dar din moment ce şi ... dumneavoastră ... Nu ştiu ... Ca să nu fii nebun trebuie minim doi ... Normal că ar fi fost bine să fi fost mai mulţi dar ... Nici aşa nu e rău ...

FEMEIA : Nu! E foarte bine! Adică ... nu e bine ... Da' e bine că ai cu cine împărţi ...

BĂRBATUL : ... Putoarea asta ... E prea mult pentru un singur om. (*pauză*) Am senzaţia că trage aici. S-ar putea să răciţi. Daţi-mi voie *(Se ridică în genunchi, îşi scoate parpalacul şi-l aşterne în aşa fel ca să încapă amândoi pe el, întinşi pe burtă*)

FEMEIA : Şi ce aţi rezolvat ? Acum o să tremuraţi dumneavoastră.

BĂRBATUL : N-o să tremur. Noi, bărbaţii, nu suntem aşa frigurosi ca ... dumneavoastră.

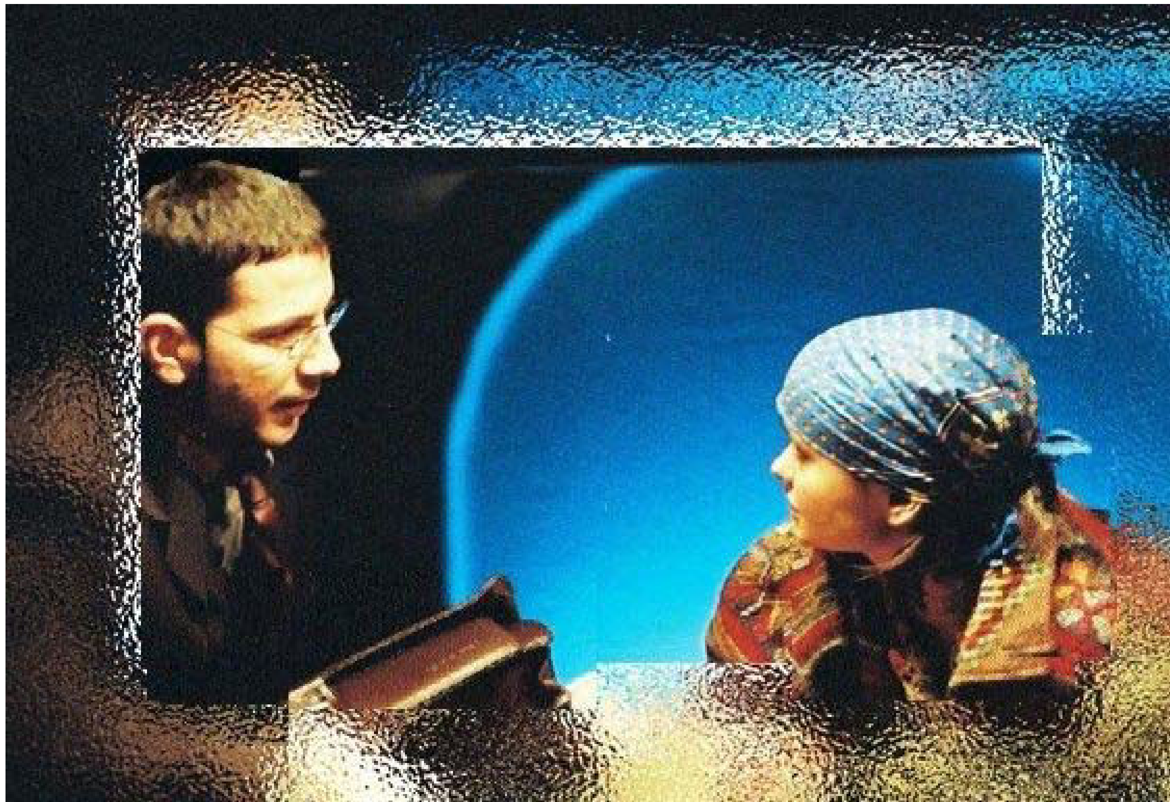
FEMEIA : (*aşezându-se pe parpalac*) Mulţumesc.

BĂRBATUL : Soţia mea mereu spune că parcă aş fi o sobă. Ştiţi, ea e friguroasă rău de tot. S-o auziţi cum îi clănţăne dinţii câteodată.

FEMEIA : Are circulaţia proastă.

BĂRBATUL : Da. (*brusc*) Aoleu! M-aşteaptă! Am uitat complet!

FEMEIA : (*panicată*) Şi ce faceţi, plecaţi ?

Lia BUGNAR

Omul de zăpadă

Editura LiterNet
2003

BĂRBATUL : Trebuie. Altfel o să se enerveze îngrozitor. Şi nu-i trece cu una cu două … N-am încotro …

FEMEIA : Îmi pare rău.

BĂRBATUL : Şi mie dar … trebuie să … Doamne! Uitasem de-a binelea!

FEMEIA : Şi dacă mai pute ?

BĂRBATUL : Sincer eu cred că … a trecut. N-are cum să … Oricum e aiurea … Toată lumea e bine merci, numai nouă ne pute.

FEMEIA : Aşa e. Şi eu ar trebui să ajung undeva. Sigur am întârziat. Aveţi ceas ?

BĂRBATUL : Nu. Am făcut duş cu el şi nu era …

FEMEIA : Antiacvatic. Eu n-am curaj să plec acum. Mai stau un pic. Şi dup-aia … sper că … Oricum, la revedere!

BĂRBATUL : (*ridicîndu-se*) Trebuie să plec. Vă rog să mă înţelegeţi … dacă se supără … dup-aia … Ştiu că n-ar trebui să vă las aşa … dar …

FEMEIA : Nu vă faceţi probleme! În fond când am venit aici eram singură şi uite că n-am păţit nimic … Duceţi-vă … să nu se enerveze!

BĂRBATUL : Aşa o să fac! Sper să vă descurcaţi!

Lia BUGNAR

Omul de zăpadă

Editura LiterNet
2003

FEMEIA : N-aveţi nici o grijă! Sunt bine. La revedere!

BĂRBATUL : Atunci *... (întinde mâna, îi întinde şi ea mâna*)

FEMEIA : La revedere! Da' plecaţi odată! (*râzând)*

BĂRBATUL : Da. Asta fac. (*o priveşte*)

FEMEIA : (*uşor stânjenită*) O să se enerveze. Vă faceţi griji degeaba pentru mine ...

BĂRBATUL : Parpalacul. (*femeia sare ca arsă*)

FEMEIA : Vai! Ce căscată sunt! Am uitat ... (*îi intinde parpalacul*). Iertaţi-mă.

BĂRBATUL : Dumneavoastra iertaţi-mă că vă las singură şi în frig. Da' se enervează şi ... dac-aş mai veni şi fără parpalac ...

FEMEIA : ... Ştiu.

BĂRBATUL : Ce ştiţi ?

FEMEIA : Aşa ... în general ... La revedere!

BĂRBATUL : La revedere! *(O priveşte o clipă după care începe să coboare, la fel de neatletic cum a făcut şi acţiunea antonimă. În clipa în care ajunge cu picioarele jos, având încă mâinile pe platformă, se opreşte câteva clipe, adulmecă panicat după care, disperat*

şi cu mişcări haotice încearcă să revină pe platformă. Din cauza agitaţiei e complet ineficient. Femeia îi sare în ajutor, apucându-l cumva din zona spate, picioare, şi-l trage sus).

Bărbatul şi femeia stau amândoi pe burtă, gâfâind.

BĂRBATUL : Duhneşte de mi-a spart timpanele.

FEMEIA : Asta nu-i bine. Genunchii, palmele ?

BĂRBATUL : Mii de ace. N-aţi văzut că nici nu mai reuşeam să urc înapoi ?

FEMEIA : Şi ce o să faceţi ? Cu soţia dumneavoastră vreau să zic …

BĂRBATUL : Habar n-am … Cred că o fi ajuns deja. De obicei întârzie dar … Dacă m-aş ridica în picioare de-a binelea ar fi posibil să o văd … În capătul străzii trebuia să ne întâlnim …

FEMEIA : Atunci trebuie să se vadă de aici … Aţi putea să o strigaţi …

BĂRBATUL : Da. Aşa mă gândeam şi eu … (*pauză*) Mă întreb … cum o fi sus … în picioare … Aerul, zic … Oare pute ?

FEMEIA : Vreţi să încerc eu ?

BĂRBATUL : Nu. N-aş putea să vă cer asta niciodată. Am să mă ridic eu.

Editura LiterNet
2003

FEMEIA : Nu fiţi copil. Sunteţi slăbit acum. Ar fi prea riscant. Încerc eu ...

BĂRBATUL : Nici să nu vă gândiţi!

Până să termine de zis, femeia a ţâşnit în sus. Stă câteva secunde în picioare scrutând strada apoi îşi pune mâinile la urechi. Se lasă în jos într-o mişcare aproape de leşin.

BĂRBATUL : (*se ridică într-o rână şi o priveşte speriat*) : Doamnă! Domnişoară! Vorbiţi! Spuneţi ceva! Vă rog! (*îşi freamătă mâinile neştiind dacă să o atingă sau nu*)

BĂRBATUL : Vă rog! Reveniţi-vă!

Îi pune mîna pe frunte, apoi pe obraji. Nici o reacţie din partea ei. Se apropie cu urechea de gura ei şi ascultă cu atenţie dacă respiră.

BĂRBATUL : Doamne! Doamnă, treziţi-vă ...

Îi face masaj la urechi, mâini şi genunchi într-o disperare frenetică. Până la urmă ea se mişcă uşor şi deschide ochii. Ea e pe spate şi el cumva deasupra ei.

BĂRBATUL : (*retrăgându-se brusc şi aşezându-se şi el pe spate*) M-aţi speriat rău de tot.

FEMEIA : Îmi pare rău. Mi s-au înmuiat genunchii.

BĂRBATUL : E vina mea.

FEMEIA : Am veşti bune. Nu cred că a venit încă … Era doar o femeie cu un căţel sau o pisică, n-am putut să-mi dau seama.

BĂRBATUL : Într-o haină lungă de blană ?

FEMEIA : Da. Dar îşi plimba căţelul sau, mă rog, pisica. Nu părea să aibă întâln …

BĂRBATUL : Ea e. Ea şi căţelul.

FEMEIA : Aveţi un căţel ? Şi eu aş …

Lia BUGNAR

Omul de zăpadă

Editura LiterNet
2003

BĂRBATUL : N-avem. Adică avem da' n-o să mai avem.

FEMEIA : (*grav*) E bolnav ?

BĂRBATUL : Nu! E ... sănătos, numai că ... Părea nervoasă ?

FEMEIA : Nu mi-am dat seama. V-am zis, părea că-şi plimbă căţelul.

BĂRBATUL : Era nervoasă. Când se plimbă de colo-colo e nervoasă ... O să creadă că am făcut-o dinadins ca să nu-l rătăcim pe Câine.

FEMEIA : Cum adică ?

BĂRBATUL : Pe căţel îl cheamă "Câine”. Edith mi-a interzis să-l ţin şi atunci m-am gândit că dacă tot nu va fi al meu n-are rost să-i încarc memoria cu un nume pe care după aia ar fi trebuit să-l uite. L-aş fi bulversat. Şi-atunci îi spunem "Câine" că ăsta e un cuvânt pe care e bine să-l ştie.

FEMEIA : Sigur ca da. E la fel de important cum e pentru noi cuvântul "om". Îl aveţi de mult ?

BĂRBATUL : Îl am de ceva timp ... Nu pot să vă zic exact că, v-am spus am făcut duş cu ceasul şi nu era ...

FEMEIA : Antiacvatic ...

BĂRBATUL : Dar, după mine aşa, cred că îl am de vreo nouă ore.

Lia BUGNAR

Omul de zăpadă

Editura LiterNet
2003

FEMEIA : De ieri ?

BĂRBATUL : De aseară, mai precis. Băieţii ... colegii de serviciu vreau să spun, mi l-au făcut cadou. Ieri a fost ziua mea!

FEMEIA : La mulţi ani!

BĂRBATUL : Da. Mulţumesc. Ştiau că îmi doresc un câine dintotdeauna. Ştiu totul despre câini. Din păcate soţia mea nu suportă ... Zice ca şi aşa nu avem spaţiu. Are şi dreptate într-un fel. Băieţii ştiau că îmi doresc un Saint-Bernard ... Ştiţi cât de frumos e un Saint-Bernard ?

FEMEIA : Nu e ăla cu butoiaş la gât ?

BĂRBATUL : Da! Exact! Şi cu ochi de sfânt.

FEMEIA : Şi ăsta ce rasă e ?

BĂRBATUL : Cine ?

FEMEIA : Căţelul. Câine.

BĂRBATUL : A! Câine! Câine e Ciuuaua. E foarte mic. Cât o veveriţă. Totuşi nu e suficient de mic ... Ştiţi, soţia mea nu suportă nici cel mai mic căţel. (*râzând*) Cred că şi dacă ar fi cât un breloc tot l-ar goni. De fapt nu suportă ideea.

Editura LiterNet
2003

FEMEIA : (*oftând*) Înţeleg. Totuşi uite că-l plimbă.

BĂRBATUL : Nu-l plimbă. Am sunat pe la toţi cunoscuţii să-i găsesc un stăpân da' ... mă rog ... Trebuia să mă întâlnesc cu soţia mea şi cu Câine şi la un moment dat să-l rătăcim pe Câine şi să ... să ... săracu' Câine. (*îi tremură vocea*)

FEMEIA : (*şi ei îi tremură vocea*) Nu fiţi trist. Sunt sigură că o să-şi găsească un stăpân.

BĂRBATUL : Credeţi ? Nu-i aşa uşor. Eu n-am reuşit să-i găsesc. Să-şi găsească el singur ? Pe cont propriu ?

Lia BUGNAR

Omul de zăpadă

Editura LiterNet
2003

FEMEIA : De ce nu ? Să zicem că trece pe lângă o mămică tânără, cu suflet bun şi cu casa spaţioasă care şi-a scos copilul la plimbare. Copilul, când o să vadă un câine atât de mic, drăguţ şi vesel … E vesel ?

BĂRBATUL : E destul de vesel, săracu'.

FEMEIA : Asta-i bine. Copilul o să spună : "Mama, ia uite ce "Câine" mic, parcă e o veveriţă!". Şi "Câine", datorită faptului ca i-aţi dat un nume atât de inspirat, va crede că e strigat. Şi o să se ducă la copil dând zglobiu din codiţă. Mama, mamele în general la început nu vor căţei, va spune : "Puiul meu am mai discutat subiectul "Câine". Am stabilit că vei primi cadou un câine abia când vei fi mai măricel." Şi ştiţi care-i şpilul ?

BĂRBATUL : Care ?

FEMEIA : De câte ori mama vă pronunţa cuvântul "Câine", Câine va crede că e chemat şi se va gudura, cine ştie, poate va face şi două, trei tumbe dacă are o zi bună. Credeţi-mă, nici o mămică din lumea asta n-ar rezista la un asemenea spectacol. O să-şi spună : "În fond mai bine să-l luam pe căţelul ăsta cât o veveriţă, decât să-mi ceară un Saint-Bernard cu butoi când va fi mai mare".

BĂRBATUL : S-ar putea să aveţi dreptate. Nu m-am gândit deloc cînd i-am pus numele că o să fie un fel de armă sentimentală …

FEMEIA : Vedeţi ? Cele mai ingenioase mişcări ale noastre sunt cele la care nu ne gândim deloc.

Editura LiterNet
2003

BĂRBATUL : Vai! Iertaţi-mă! Am şi uitat. (*îşi scoate parpalacul şi-l întinde în aşa fel încît să stea amândoi pe burtă, întinşi pe el*). Mă simt mai bine acum când ştiu că … oricum … Câine are cât de cât şanse să …

FEMEIA : Şanse mari! Acum nu mai depinde decât de el! Dar, vă spun, dacă Câine e cât de cât în formă, e exclus să nu se descurce!

BĂRBATUL : Da! Aşa e! Edith cred că e deja un pachet de nervi. Părea nervoasă ?

FEMEIA : Nu prea. Părea că-l plimbă pe Câine.

BĂRBATUL : (*amuzat)* Cred că e furibundă.

FEMEIA : Ei, nici chiar.

BĂRBATUL : Nu vrea să o vadă lumea cu un câine. Să nu creadă cineva că e al ei. Că ea ar putea avea un câine. V-am spus, nu suportă ideea. Din principiu. Edith are foarte multe principii. (*pauză*) Să încerc să o strig ?

FEMEIA : Nu v-aş sfătui, dar faceţi cum credeţi. Oricum, dacă faceţi asta, puneţi-vă mâinile la urechi. Pute asurzitor. Şi-n felul ăsta vă apăraţi şi palmele.

BĂRBATUL : Aşa o să fac. Mă duc.

Trage adânc aer în piept de parcă s-ar pregăti pentru o scufundare, îşi pune palmele pe urechi şi se ridică în picioare. Îl vedem schimonosindu-se, apoi parcă ceva i-a secerat genunchii. Cade.

Editura LiterNet
2003

FEMEIA : Domnule ... Domnule, vă e rău ?

Îşi freamătă mâinile neştiind dacă să-l atingă sau nu. Îi pune mâna pe frunte apoi pe obraji ... Nici o reacţie. Ascultă respiraţia, începe să-i maseze într-o disperare febrilă urechile, palmele şi genunchii. Bărbatul se mişcă şi deschide ochii. Ea e oarecum deasupra lui. Se retrage brusc şi se aşeaza şi ea pe spate.

FEMEIA : Ce spaimă am tras!

BĂRBATUL : N-am vrut să vă sperii. Îmi pare rău.

FEMEIA : Aţi apucat să o vedeţi ?

BĂRBATUL : Da. Tropăia de colo-colo.

FEMEIA : Nervoasă, deci.

BĂRBATUL : Am spus "tropăia”.

FEMEIA : Furibundă. Şi Câine ?

BĂRBATUL : Făcea pipi.

FEMEIA : Înţeleg.

Tac amândoi.

BĂRBATUL : Ce ciudat!

FEMEIA : Ce anume ?

BĂRBATUL : Cu putoarea şi … cu Câine şi … (*începe să plângă*)

FEMEIA : Nu, vă rog!

BĂRBATUL : Iertaţi-mă! Nu mă pot opri. Dacă aţi vrea să vă uitaţi puţin încolo, cred că m-aş potoli.

FEMEIA : Să nu vă fie ruşine de mine! Vă înţeleg perfect. De când nu aţi mai plâns ?

BĂRBATUL : Demult. De când mi-au murit peştii. Practic, de la 12 ani.

FEMEIA : Vedeţi ? Asta e. Trebuie să plângem din când în când … altfel …

BĂRBATUL : Altfel ?

FEMEIA : Chiar vreţi să ştiţi ce cred eu ? Pentru că m-am gândit mult la asta. Eu plâng mereu şi … şi atunci m-am gândit … E instinctul de apărare în faţa îngheţului.

BĂRBATUL : Ce îngheţ ?

FEMEIA : Ne îngheaţă sufletul. Se întâmplă lucruri care ne îngheaţă sufletul. Şi atunci inima noastră face o căldură mare de tot şi topeşte gheaţa asta. Lacrimile nu sunt decât o

Lia BUGNAR

Omul de zăpadă

Editura LiterNet
2003

altă stare de agregare a lucrurilor care ne îngheaţă sufletul. Cînd plângi e bine … gheaţa se topeşte şi ai scăpat …

BĂRBATUL : Dumneavoastră … aveţi aşa … un fel de căldură … Păreţi plânsă recent. Poate chiar în dimineaţa asta.

FEMEIA : Aşa e. Am plâns de dimineaţă.

BĂRBATUL : Plângeţi în fiecare dimineaţă ?

FEMEIA : A! Nu! Plâng doar când îmi vine. Când am un motiv.

Tac amândoi.

BĂRBATUL : De ce aţi plâns de dimineaţă ?

FEMEIA : De frică.

BĂRBATUL : Frică ? De ce ?

FEMEIA : Azi trebuia să-mi pun silicoane.

BĂRBATUL : *(O măsoară instinctiv după care îşi dă seama că ea a văzut privirea lui şi se uită repede în altă parte. Se uită în direcţia opusă ei în timp ce-i spune*) Vă e frică de operaţie ?

FEMEIA : A! Nu! Sunt foarte curajoasă la doctor.

BĂRBATUL : Păi, parcă aţi spus că aţi plâns de frică …

FEMEIA : De frică de a nu pierde pe cineva.

BĂRBATUL : Înţeleg. E vorba de un bărbat. Iertaţi-mă că m-am băgat ca musca-n lapte. Credeţi că mai pute ?

FEMEIA : Nu mă supăr că aţi întrebat. Oricum am pierdut programarea. Aşteptam de luni de zile. Acum nu-mi mai pasă.

BĂRBATUL : *(îşi face curaj şi o priveşte în ochi)* Ce ciudat! Nu păreţi de loc genul care … care să … să-şi dorească o operaţie din asta …

FEMEIA : Nici nu sunt. Dar n-o fac pentru mine. O fac … vreau să zic, aş fi făcut-o pentru el.

BĂRBATUL : Mă tem că … nu mi-e clar …

FEMEIA : Nici mie. Cert e că aşa ar vrea el să fiu.

Lia BUGNAR

Omul de zăpadă

Editura LiterNet
2003

BĂRBATUL : Şi dumneavoastră ? Ce vreţi ?

FEMEIA : Îl iubesc.

BĂRBATUL : Şi de ce aţi plâns atunci ?

FEMEIA : Pentru că mă gândeam că o să vin înapoi acasă cu doi sâni numărul patru …

BĂRBATUL : Fiecare ?

FEMEIA : Da. Că o să vin cu ei acasă şi o să văd în clipa în care am să intru şi eu pe uşă, la un minut după impresionanţii mei înaintaşi, un bărbat care de fapt nu mă iubeşte. Şi nici nu m-a iubit.

BĂRBATUL : Atunci de ce s-o fi făcut ?

FEMEIA : Ca să pot să ies din povestea asta.

BĂRBATUL : Şi să cari după tine toată viaţa doi sâni numărul patru ? Atât de tare îl iubeşti ?

FEMEIA : Da. Dacă mi-i făceam numărul patru, mi-ar fi devenit suficient de nesuferit ca să-l părăsesc. Cu 3 sau 2 mi-e că l-aş fi iertat. Şi în afară de asta trebuie să fie unică senzaţia să-i dai în cap cu doi sâni nr.4. Îi poate fi fatal.

BĂRBATUL : Nu era mai simplu cu o tigaie ?

FEMEIA : Oricum, uite că n-a fost să fie.

Tac amândoi.

FEMEIA : Până la urmă tot acolo am să ajung. Probabil că va face o asemenea mutră când am să intru pe uşă tot plată, încât am să-l părăsesc oricum.

BĂRBATUL : Vreau să-i văd.

FEMEIA : Pe cine ? Pe Edith şi pe Câine ?

BĂRBATUL : Nu. Sânii dumneavoastră.

FEMEIA : Domnule! În caz că aţi uitat vă amintesc că soţia dumneavoastră se află nu mai departe de colţul străzii şi vă aşteaptă cu Câine ca să-l rătăciţi.

BĂRBATUL : Vreau să-i văd.

FEMEIA : Bine atunci.

Se ridică şi, cu spatele la spectatori, cu faţa la Bărbat, îşi ridică bluza.

FEMEIA : Aştia sunt.

Timp de un minut el se uită şi niciunul nu scoate nici o vorbă.

BĂRBATUL : Vă mulţumesc.

Femeia îşi lasă bluza jos. Se aşează amândoi pe burtă şi tac.

FEMEIA : Am un măr. Nu vreţi să-l mâncăm ?

BĂRBATUL : Poate că ar trebui să-l mâncaţi dumneavoastră pe tot. Nu se ştie cât mai durează situaţia asta şi ... o să vă fie sete ...

Femeia a scos mărul şi l-a rupt deja în două. Îi întinde jumătate.

Lia BUGNAR

Omul de zăpadă

Editura LiterNet
2003

BĂRBATUL : (*o priveşte câteva clipe*) Mulţumesc.

Mănâncă măr amândoi în tăcere.

BĂRBATUL : Mâncaţi şi sâmbureii ?

FEMEIA : Nu. Îi păstrez în buzunar până uit de ei. Şi dup-aia îmi place să-i găsesc şi să-i mănânc.

BĂRBATUL : Şi mie îmi place să îmi uit lucruri bune prin buzunare ca să le găsesc.

Se ridică în genunchi şi caută în buzunarul de la parpalac de pe partea lui.

BĂRBATUL : (*trist)* Păcat! Cred că l-am mâncat, deşi … parcă nu mai ţin minte … îmi daţi voie numai o clipă …

Se apleacă peste ea şi caută în buzunarul de la parpalac de pe partea ei.

BĂRBATUL : L-am găsit! Ştiam eu că nu l-am mâncat. Vreţi ?

FEMEIA : Ce e ?

BĂRBATUL : O jumătate de miez de nucă.

FEMEIA : Ce bun! Mulţumesc. *(muşcă jumătate şi jumătate îi întinde lui. Bărbatul îl ia. Mănâncă amândoi în linişte)*

BĂRBATUL : Mă gândeam ... Dac-am avea provizii ...

FEMEIA : Da ...

Editura LiterNet
2003

BĂRBATUL : Când ar ploua ar fi mai complicat ...

FEMEIA : Mie îmi place cînd plouă ... Şi în fond avem parpalacul ...

BĂRBATUL : Şi iarna ?

FEMEIA : E frumos iarna. Miroase a zăpadă.

BĂRBATUL : Da ... iarna miroase cel mai frumos.

FEMEIA : Am putea face un omuleţ de zăpadă ...

BĂRBATUL : Să fim trei ...

FEMEIA : Am mânca mere şi nuci şi am mânca zăpadă.

BĂRBATUL : (*începe să cânte încet)*

A fost odat'
O fată frumoasă
Nu ştiu din ce clasă
Nu ştiu din ce clasă ...

Şi fata'vea
O carte cu poze
Albe, verzi şi roze
Albe, verzi şi roze.

Şi mai era
Şi-un om de zăpadă
Nu ştiu pe ce stradă
Nu ştiu pe ce stradă.

Bărbatul şi femeia se ridică în picioare şi încep să se legene îmbrăţişaţi, într-un fel de dans.

Şi l-a chemat
Pe om să-i arate
Pozele din carte
Pozele din carte.

Omul i-a spus
"Dacă vrei tu fată
Vino şi-mi arată
Vino şi-mi arată."

Lia BUGNAR
Omul de zăpadă
Editura LiterNet
2003

Şi fat'a zis
"Nu pot că-s răcită
Şi-am amigdalită
Şi-am amigdalită."
Şi omu' atunci
A intrat în casă
Deşi ştia prea bine
Că n-o să mai iasă.

Să ştiti şi voi
Pentru omu' acesta
Eu mi-aş da şi vesta
Eu mi-aş da şi vesta.

CORTINA